

28 ŞUBAT SÜRECİNDE YAŞANMIŞ İBRET LİK BİR HATIRA...

İmam Hatip Liselerinde uygulanan başörtü yasağına karşı direniş kırılmış, başını açarak derslere girmeyi kabul edenlere ekstra imtihan hakkı tanınarak yıl kaybını telafi etmelerine imkân verilmişti. Bunu fırsat kabul ederek başını açıp derslere girmeyi kabul edenlerin çoğunlukta olması, direniş sürdüremeyi imkânsız hale getirmişti. İstanbul'da sadece Kartal, Eyüp ve Kadıköy İmam Hatip Liselerinde direnmeye devam eden öğrenciler çıktıysa da azınlıkta kaldılar.

Kadıköy İHL de okuyan 2 kızım da direnmeye devam edenler arasındaydı. Telafi imtihanına başörtülü giremedikleri için sınıfta kalmaları kesinleşmişti...

Bu durum yetmiyormuş gibi, meslek dersi öğretmeni olmayan Rizeli okul müdürü öğrencilere baskı uyguluyor ve başörtüsünü çekip alarak başını açtığı öğrenciler oluyordu. Bunu duymak velileri çileden çıkarıyordu. Müdüre aracı koyup yalvarmak, para vermek dahil her türlü teklif ve teşebbüsten sonuç alınamıyordu. Velilerin aczi yetini gören müdür bey her geçen gün pervasızlaşıyor; baskısını açıkça sürdürüyordu...

Okul aile birliği, okulun çatı katında olan mescitte, velilerle bir toplantı düzenledi. Bu toplantıya ben de katıldım. Boykot esnasında okula gidemiyordum; benim yerime hanım gidiyor, dışarda çocukların bekçiliğini yapıyordu. Veliler beni ilk defa görünce bana söz hakkı verdiler. Çözüm tekliflerimi bir bir saydım; hepsini denediklerini sonuç alamadıklarını söylediler. Tıkanmış ve çaresizlik içinde, aramızda Ebu Basır/Ebu Cendel rolünü oynayacak bir baba yiğit yok mu diye sorunca, toplantı derin bir sessizliğe büründü. Kimse bir şey anlamamıştı. Ebu Basır ve Ebu Cendel kimdi, ne yapmışlardı bilen olmadığını gördüm. Açıkça söylemeyi de doğru bulmuyordum. Sonuç alabilecek bir çözüm üretme imkânı olmadı. Dağılıp evlerimize döndük...

Eve gelip çocuklarımla dertleşme esnasında Müdür beye iki tokat atabilecek bir kabadayı çıkmadı mealinde bir söz çıktı ağızımdan, ertesi gün okul müdürünün Sarıyer yolunda aracının durdurularak dövüldüğünü duyduk. Basın bu işi provokatörlerin yaptığını, yeni kurulan Ak Parti'yi 03 Kasım 2002 de yapılacak seçimlerde zor durumda bırakmak için planlandığını yazıyordu. Okulda herkes birbirine bu işi kimin yapmış olabileceğini soruyordu. Tahmin yürütmenin zorluğu, işi provokatöre yüklemeyi kolaylaştırıyordu...

Olayın vuku bulduğu günün gecesi bizim evimizde de derin bir sessizlik vardı. Evin annesi tutukluğu olduğu için, erken yatıp uyuyarak hüznümüzü azaltmaktan başka ne yapabiliirdik...? Hepimizin uyuduğu bir anda zil çaldı; kalkıp zil megafonundan polisin sesini duyunca şaşırdım. Kapıyı açar mısınız evinizde arama yapacağız dediler. Arama izni almadıklarını öğrendiğim halde zorluk çıkarmadan kapıyı açtım. Oturduğumuz 4. kata çıkıncaya kadar zihnim allak bullak oldu fakat çocukları uyandırmak aklıma gelmedi. Polisler kapıdan içeri girer girmez bütün odalara birden girip aramaya başlayınca sinirlerim iyice gerilmişti. Kız çocuklarımın yatak odasına, kapıyı çalmadan girmek hangi anlayışla izah edilebilirdi...?

Arama bitti; aranan bulunamayınca salona gelip oturarak benimle konuşmaya başladılar. Müdürün dövüldüğünü, dövenlerden birinin adı Enes ve kullandığı telefon da benim adıma kayıtlı olduğunu söylediler. Bilgimin olup olmadığını, Enes'in nerede olduğunu sordular...

Dördüncü kattan insan atlayıp kaçamayacağına göre uyuyan kızlarımın odasına giriş ve arama şeklinin canımı sıktığının farkına vardılar; yumuşak bir tavırla beni konuşturmak istedilerse de olayın bilgim dahilinde olmadığını, Enes'in de eve gelmediğini anlayınca bir iki saat bekledikten sonra, benim sabahleyin Vatan caddesindeki Emniyete uğramamı isteyerek ayrıldılar. Ayrılırken benden helallik istemeyi de ihmal etmediler. Malum cemaate mensup polislerden olduklarını sonradan öğrendim...

Hikâye çok uzun fakat ibretlik tarafını anlatarak bitirmek istiyorum...

Aradan birkaç gün geçmişti. Kadıköy İHL müdürü, telafi imtihanına almadıkları 80-90 kız öğrenciyi teker teker aratarak telefi imtihana başörtülü alınmayanlar için tekrar bir telefi imtihanı yapılacağını ve bu imtihana başörtülü girebileceklerini duyurdular.

Beklenmeyen bu ani gelişmeye herkes şaşırılmış ve hiçbir mana verememişti.

Telafi imtihanı, belirlenen günde oldu ve 90'a yakın kız öğrenci başörtülü olarak imtihanlara girip yıl kaybindan kurtulmuş oldular...

Bu gelişme nasıl oldu, bu imkânı kim sağladı bilen yoktu...

Birkaç gün sonra CHP'li Kadıköy Belediyesinde şoför olarak çalışan bir hemşerim bizi arayarak: "Belediye'nin aylık bülteninde Kadıköy İHL müdürü ile bir mülakat yapıldığını, bu mülakatta dövme olayının iç yüzünden bahsedildiğini" söyleyince, bültenden bir nüsha isteyip alarak okudum...

Böylece ilk defa olayın karşı cepheden nasıl görüldüğünü ve yaşadıkları duygu ve düşünceleri öğrenme imkânımız oldu.

Bültende, Müdür dövüldüğü gün evine döndükten sonra ailece yaşadıkları korku ve paniği anlatıyordu. Gece uyuyamamış, korku içerisinde sabahlamışlardı. Hanımının telkinleri doğrultusunda telafi imtihanı için öğrencileri arayarak ortamı yumuşatmak ihtiyacı hissetmişlerdi...

Her türlü teşebbüsün, maddi imkân sağlama vaat ve yalvarmaların sağlayamadığı yumuşamayı, iki gencin birkaç tokadı sağlamıştı...

Sonradan olay duyulup gerçekler ortaya çıkınca Ebu Basır/Ebu Cendel olayını anlattım. Dinleyenler, o zaman olayın bir provokatör olayı olmadığını anlayabildiler. Nasip olur bir gün hayat hikayemi yazma imkânı bulursam orada bu olayın ayrıntıları da yazarım İnş.

Şimdilik bu kadarla yetiniyorum. Sadece, durup dururken bu hatırayı niçin anlattığımı merak edenleri merakta bırakmamak için söyleyeyim.

Ankara ve İstanbul Barosunun DİB hutbesi ile ilgili açıklamaları bu hatıramın zihnimde tekrar canlanmasına yol açtığı için yazıp paylaşma ihtiyacı hissettim; o kadar...

Neyse, her şey bir tarafa bırakalım; siz Ebu Basır ve Ebu Cendel olayını bilir misiniz...? Bilmeyen varsa en kısa zamanda okuyup tefekkür etmesini tavsiye ediyorum; tam zamanı...

30/04/2020

Ahmet Ziya İbrahimoglu